

Žabí král

Tomáš Klus

C#mi

Je tma, v níž ptáci bez peří

E

klovají zobáky mršiny koní

F#

a těla vojáků, padlých v boji

C#mi

o zbytek světla.

Je tma, v níž stěží uvěřit,
že květina, kvete-li, voní
a lvice ve znaku, dávno je po ní,
bouře ji smetla.

Asmi

Kdo nedrží krok, ať padne,

A

tma je trest pro ty, co nechali

C#mi

za dne své oči slepnout.

Kdo nedrží krok, ať padne,
tma je trest pro ty, co nechali
za dne své oči slepnout.

Je tma a kolem nic není,
snad jenom v místech,
kde dřív byla víra,
cosi jiskří a síly sbírá,
když spolkne to žába.

Žába, co ve tmě zuby cení,
v místech, kde pramení voda čirá,
nechá tě hodiny žízni zmírat
a prstíčkem hrabat.

Kdo prosí ji o milost,
toho má v moci
jak lacinou děvku
zlomenou v bocích.

Kdo prosí ji o milost,
toho má v moci
jak lacinou děvku,
zlomenou v bocích.

Pak, až slunce zčernalé,
opře se poprvé
naplno do skal,
se zatřpytí naděje
v troskách
a navěky zhasne ve tmě.

Slizké jak hlava krále
jsou praktiky žabiho vojska,
zas budem ropuchy na tváře bozkat,
řka jednohlasně: Ved' mě!

Přijímám prohru,
stavím se k ní čelem,
buď jak buď, jsem uvězněn v cele
-kvákám.

Se smolnou pochodní
a ksichtem z gumy,
dělám to, co nejlépe umím
-kvákám.

Přijímám prohru,
stavím se k ní čelem,
buď jak buď, jsem uvězněn v cele
-kvákám.

Se smolnou pochodní
a ksichtem z gumy,
dělám to, co nejlépe umím
-kvákám.